

Sygn. akt **XXVII Ca 1517/20**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	<i>Sędzia Agnieszka Fronczak</i>
-----------------	---

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2020 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **A. B.**

przeciwko **(...) sp. z o.o. w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie

z dnia 6 grudnia 2019 r., sygn. akt II C 2448/19

oddala apelację

Sygn. akt **XXVII Ca 1517/20**

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 1 lutego 2018 roku powódka A. B. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na jej rzecz kwoty 400 euro wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 2 grudnia 2018 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 5 czerwca 2019 roku Referendarz sądowy Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie uwzględnił w całości wniesione powództwo.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty, wniesionym w dniu 1 sierpnia 2019 roku (data stempla pocztowego), strona pozwana zaskarżyła nakaz w całości, podnosząc zarzut braku legitymacji czynnej powódki.

Wyrokiem z dnia 6 grudnia 2019 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie oddalił powództwo A. B. przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W..

Apelację od powyższego wyroku wniosła powódka, zaskarżając go w całości.

Kwestionowanemu orzeczeniu zarzuciła:

1. Naruszenie przepisów prawa materialnego:

a) artykułu 7 pkt. 1 lit b Rozporządzenia nr 261/2004 zgodnie z którymi pasażerowi przysługuje prawo do odszkodowania w przypadku opóźnienia lotu w związku z brakiem wykazania nadzwyczajnych okoliczności zwalniających z winy;

b) artykułu 3 pkt. 3 w związku z punktem 2.2.2. zawiadomienia komisji zawierające wytyczne interpretacyjne dotyczące rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów oraz rozporządzenia Rady (WE) nr 2027/97 w sprawie odpowiedzialności przewoźnika lotniczego z tytułu wypadków lotniczych zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 889/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady (2016/C 214/04) z 15 czerwca 2016 roku;

c) artykułu 774 k.c. w zakresie w jakim sąd nie wziął pod uwagę istoty umowy przewozu.

2. Naruszenie przepisu prawa procesowego, tj. art. 327¹ § 1 k.p.c. poprzez nie odniesienie się przez Sąd I instancji w treści uzasadnienia do pisma procesowego strony powodowej, w którym to piśmie strona powodowa zgłosiła i przywołała wytyczne interpretacyjne w zakresie podnoszonego zarzutu co do braku wykazania ceny biletu, w którym jasno wskazano, iż zarzut zgłoszony w tej formie nie dotyczy powoda.

W oparciu o wskazane wyżej zarzuty, powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez zasądzenie od pozwanej kwoty 400 euro wraz z odsetkami od dnia 08.10.2017 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, za obie instancje. Względnie, z ostrożności procesowej wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania odwoławczego, w tym kosztach zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Niniejsza sprawa podlegała rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu uproszczonym stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c. Wobec tego uzasadnienie wyroku ograniczono do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Apelacja powódki nie zasługiwała na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego podniesiony w apelacji powódki zarzut naruszenia przepisów postępowania w zakresie wymogów co do treści uzasadnienia wyroku, tj. art. 327¹ § 1 k.p.c. nie stanowi o wadliwości orzeczenia sądu I instancji.

Powołany przepis określa konstrukcyjne elementy uzasadnienia orzeczenia, do których należy wskazanie podstawy faktycznej obejmującej: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej oraz wyjaśnienie podstawy prawnej orzeczenia z przytoczeniem przepisów prawa, przy czym uzasadnienie ma być sporządzone w sposób zwięzły. Sąd Rejonowy ustalił stan faktyczny, który w postępowaniu apelacyjnym nie był kwestionowany przez powódkę, wskazał również podstawę prawną rozstrzygnięcia. Dla skuteczności zarzutu obrazy przepisów postępowania konieczne jest natomiast wykazanie przez stronę skarżącą, że uchybienie sądu w tym zakresie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, czego ta nie uczyniła.

W judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się jednolicie, że z natury rzeczy sposób sporządzenia uzasadnienia orzeczenia nie ma wpływu na wynik sprawy, ponieważ uzasadnienie wyraża jedynie motywacje wcześniej podjętego rozstrzygnięcia. Z tego względu zarzut naruszenia art. 327¹ § 1 i 2 k.p.c. może znaleźć zastosowanie w tych wyjątkowych sytuacjach, w których treść uzasadnienia orzeczenia sądu I instancji uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia. Zarzut naruszenia tego przepisu może okazać się

usprawiedliwiony tylko wówczas, gdy z uzasadnienia orzeczenia nie daje się odczytać, jaki stan faktyczny lub prawny stanowił podstawę rozstrzygnięcia, co uniemożliwia kontrolę instancyjną.

Apelująca nie wykazuje natomiast, jaki istotny wpływ na rozstrzygnięcie – co do meritum - mogłoby mieć wskazane przez nią uchybienie Sądu Rejonowego, zaś argumentacja apelacji w tym zakresie sprowadza się do kwestionowania ciężaru dowodu wynikającego z art. 6 k.c.

Niezasadne okazały się także zarzuty naruszenia art. 7 pkt. 1 lit b Rozporządzenia Nr 261/2004 oraz art. 3 pkt. 3 tego Rozporządzenia w zw. z pkt. 2.2.2. Zawiadomienia Komisji - wytycznych interpretacyjnych dotyczących Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów oraz rozporządzenia Rady (WE) nr 2027/97 w sprawie odpowiedzialności przewoźnika lotniczego z tytułu wypadków lotniczych zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 889/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z 15 czerwca 2016 r. (2016/C 214/04).

W niniejszej sprawie pozwany przewoźnik w sprzeciwie od nakazu zapłaty podniósł zarzut, że powódka odbyła przedmiotowy lot nieodpłatnie. W odpowiedzi na ten zarzut powódka nie przedłożyła żadnego dokumentu, który potwierdzałby, że lot był odpłatny bądź też, że była pasażerem posiadającym bilet wydany przez przewoźnika lotniczego lub operatora wycieczki w ramach programu lojalnościowego lub innego programu komercyjnego. W tej sytuacji Sąd Rejonowy prawidłowo zastosował wprost art. 3 ust. 3 Rozporządzenia Nr 261/2004.

Jednocześnie powoływana przez skarżącą treść wytycznych interpretacyjnych pozostaje bez znaczenia dla niniejszej sprawy, bowiem odnosi się wyłącznie do rodzaju taryf zniżkowych, o których mowa w treści art. 3 ust. 3 Rozporządzenia Nr 261/2004. Zgodnie z treścią punktu 2.2.2. wytycznych „ Brak stosowania rozporządzenia do pasażerów podróżujących bezpłatnie lub na podstawie taryfy zniżkowej, która nie jest bezpośrednio lub pośrednio dostępna powszechnie. Zgodnie z art. 3 ust. 3 rozporządzenie nie ma zastosowania do pasażerów podróżujących bezpłatnie lub na podstawie taryfy zniżkowej, która nie jest bezpośrednio lub pośrednio dostępna powszechnie. Przepisem tym objęte są specjalne taryfy oferowane przez przewoźników lotniczych ich personelowi. Natomiast, zgodnie z art. 3 ust. 3, rozporządzenie ma zastosowanie do pasażerów podróżujących na podstawie biletów wydanych jako nagrody w ramach programu lojalnościowego lub innego programu komercyjnego.”

W ocenie Sądu Okręgowego wytyczne obejmują wyłącznie sformułowanie „pasażerów podróżujących na podstawie taryfy zniżkowej, która nie jest bezpośrednio lub pośrednio dostępna powszechnie”. Wyjaśniają one, iż chodzi o specjalne taryfy oferowane przez przewoźników lotniczych ich personelowi. Zatem Rozporządzenie Nr 261/2004 nie ma zastosowania do pasażerów podróżujących bezpłatnie oraz do pasażerów podróżujących na podstawie specjalnej taryfy oferowanej przez przewoźników lotniczych ich personelowi.

W tych okolicznościach niezasadna jest argumentacja apelacji o konieczności wykazania przez stronę pozwaną, że powódka odbywała lot w ramach specjalnej oferty jako pracownik linii lotniczych. Pozwany bowiem nie twierdził, że powódka odbyła lot na podstawie specjalnej taryfy zaoferowanej przez niego swojemu pracownikowi (powódce), a twierdził, że powódka odbyła lot bezpłatny. Ciężar dowodu w tym zakresie spoczywał zatem na stronie powodowej, która winna była wykazać, że wbrew twierdzeniom pozwanego zapłaciła za lot i nie był on bezpłatny.

Instytucja ciężaru dowodu nie ma jednorodnego charakteru, skoro odnosi się do niej zarówno art. 6 k.c., jak i art. 232 k.p.c. Przepis prawa materialnego określa, na czyje ryzyko idzie nieudowodnienie określonego faktu. Z kolei art. 232 k.p.c. stanowi procesowe narzędzie, za pomocą którego strony mogą osiągnąć skutek w postaci udowodnienia dla nich korzystnych faktów istotnych z punktu widzenia dochodzonego roszczenia w znaczeniu materialnoprawnym (wyr. SN z 12.1.2017 r., I CSK 14/16). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (wyr. SN z 17.12.1996 r., I CKU 45/96). Należy jednak mieć na względzie, iż ciężar dowodu spoczywa na tym, kto twierdzi, a nie na tym, kto zaprzecza określonym faktom (ei incumbit probatio

qui dicit, non qui negat). Jest to o tyle zrozumiałe, iż nie sposób obciążać określonej strony ciężarem dowodzenia wystąpienia okoliczności negatywnych (wyr. SN z 18.02.2010 r., II CSK 449/09).

Skoro powódka nie podolała spoczywającemu na niej ciężarowi dowodu w zakresie przedstawienia dowodu zapłaty za opóźniony lot, w którym uczestniczyła, Sąd Okręgowy –działając na podstawie art. 385 k.p.c. – oddalił omawianą apelację, jako bezzasadną.